

İnsan güvence arayan bir mahluk. Her cinsten varoluşuna tehditle dolu dünyada tutunacak bir dal, dayanacak bir bacak arıyor. Kimisi bunu zenginlikte, kimisi makam ve mevkide, kimisi de bilgi ve *entelektüelcilik* ile arıyor. Hangileri güven buluyor, hangileri kazandığını kaybetmekten korkarak olan güveni de yitiriyor, dışardan bilemiyoruz.

Zenginlik ve mevkiden gelen güvenin sağlam olmadığını okuyarak öğreniyoruz, biliyoruz ki hepsinin sonu mevcut. Ancak *entelektüelliğe dayanan sosyal sermayenin* ne kadar güven verdiği konusunda bir araştırma yok.

Ben okumadım daha doğrusu.

Bu konuda suskunluğun sebebi herhalde eli kalem tutanların büyük kısmının bu sosyal sermaye için veya onu kaybetmemeyi gözeterek yazması. Tarihi galiplerin yazması gibi, neyin yalan, neyin gerçek olduğunu da eli kalem tutanlar yazınca, kalem ve kültür, diğer bütün yollardan daha gerçek, daha doğru bir yola *dönüşüyor*. Halbuki kalem sahiplerinin pek azı, diğer yolları deneyip de yalan olduğunu görecektir.

Entelektüellerin ve (nereden baktığınıza göre beni de içinde sayabileceğiniz) yazar çizer okur takımının dünyayı kendi etraflarında çevirme gayretinde, gevezelerin lafı dolaştırıp kendilerine getirmesi gibi bir hal görüyorum. Birinin parada, birinin sağlam tanıdıkta aradığı güveni *etrafa biliyor görünmek* diye bir hırkada arayan zevatın da, bu güvenin olduğunu sandığı yerde aslında öyle bir güven yok. İnsan parasının, makamının kölesi olabildiği gibi bilgisinin, isminin, şöhretinin, yazarlığının da kölesi olabilir. *Ne için yazıyorum* sorusunu sorup, cevabında azıcık da *ihtiram duysunlar diye* olan birinin, o ihtiramı etrafından görmeye başladığında kimliğine ve söylediklerine hapsolmaması çok zor.

İnsanın Wittgenstein gibi *önceki felsefemi boşver, yenisine bakalım* diyebilmesi için babasından kalan büyükçe serveti fukaraya dağıtabilecek kadar cesur olması da gerek. İtiraf edelim, bu cesaret entelektüellerde de, diğerlerinde olduğu kadar az.

Malumdur ki ben burada zaman zaman ipe sapa gelmez yazılar yazıyorum. Tek ölçüsü aklıma gelmiş olması, üzerinde uzun uzun düşünmem gereken bir isim, *bunu yazarsam bana ne derler* dediğim bir itibarım, satmam gereken kitabım, sahiplenmem gereken bir mevkim, hoş geçinmem gereken insanlar, okur ihtiyacım, sosyal sermaye merakım, biliyor görünmenin getirdiği sair ihtirama sevgim olsa herhalde yazılara kalın kalın filtreler koyar, mümkün olduğunca ne kadar bildiğimi, ne kadar okuduğumu, belli konularda ne boyutta bir otorite olduğumu göstermeye çalışırdım. Saçmalamaz, belli odaklara bulaşmaz, beynime halkalar takar ve kendimi sosyal kutupların birine bağlamaya çalışırdım.

Buna ihtiyacım yok. Uzun zaman önce bazı yol ayrımlarında bunu reddettim ve birkaç sene sonra kayboldu ve kimsenin umurunda olmasa da *kafama göre* yazmanın daha iyi olduğuna kanaat ettim. Dünyevi bir faydası yok velakin insanların yazmasına sebep olan bir çok psikolojik saikten arındığım için yazdığım da daha mutmain oluyorum.

Entelektüelin bilgide ve ihtiramda aradığı güveni de Allah'tan başka hiçbir yerde bulamadım. Biliyor olmanın kimseye bir faydası olmadığını, bilakis *aptal görünmemek* uğruna nice canların diline kilit vurduğunu, diliyle kalbi arasına perde çektiğini görüyorum. Aptal görünsem de kalplerin nasıl tatmin olduğundan haberim var, yokmuş gibi yapamam.